

Fremtid for Amerika og 18. juli 2020 - Nummer to

At spise budskabet

Jeff Pippenger

2023-08-24

Lige før nådetiden ophører, gives der et påbud om »ikke at forsegle denne bogs profetiske ord«.

Og han siger til mig: Besegl ikke ordene i denne bogs profeti; thi tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham stadig gøre uret; og den, som er uren, lad ham stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham stadig være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

I kapitel fem i Johannes' Åbenbaring sidder Gud Faderen på sin trone, og i sin hånd har Han en bog, som er forseglet med syv segl.

Og jeg så i højre hånd på ham, som sad på tronen, en bogrulle, beskrevet indeni og udenpå, forseglet med syv segl. Åbenbaringen 5,1.

Efterhånden som beretningen fra vers ét fortsætter frem til kapitel syv, ser vi, at Jesus, fremstillet som Løven af Judas stamme, er den, der tager bogen fra sin Faders hånd og begynder gradvist at åbne seglene. Når Han åbner det sjette segl og fremfører det budskab, som seglet repræsenterer, slutter kapitel seks. Det slutter med et spørgsmål, som fører ind i kapitel syv, hvor vi finder svaret på det spørgsmål, der rejses i det sidste vers af kapitel seks.

Thi hans vredes store dag er kommet; og hvem kan da bestå? Åbenbaringen 6,17.

Kapitel syv introducerer de hundrede fireogfyre tusind og den „store skare“. Efter at Guds folk er blevet fremstillet i kapitel syv, finder vi dernæst, at det syvende og sidste af seglene bliver brudt. Den eneste anden profeti i Johannes' Åbenbaring, som er blevet beseglet, er de syv tordener i kapitel ti. Den enkle pointe er, at den eneste profeti i Johannes' Åbenbaring, som er beseglet og kan åbnes, før nådetiden afsluttes, er de „syv tordener“.

I årevis, om ikke i årtier, har Future for America identificeret, hvad de „syv tordener“ repræsenterer. De „syv tordener“ repræsenterer Milleritbevægelsens historie fra den 11. august 1840 til den 22. oktober 1844. Søster White bekræfter dette forhold og tilføjer, at de „syv tordener“ også repræsenterer „fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbarede i deres rækkefølge“. En udførlig fremstilling af disse kendsgerninger kan findes i Habakkuk's Tables for enhver, som ikke er fortrolig med disse profetiske realiteter.

Sandheden om de syv tordener, som tidligere er blevet fremlagt, er stadig sandhed, men siden august i år har Herren fjernet sin hånd fra disse emner, og mere forståelse er blevet åbenbarede. Vi vil begynde med Åbenbaringens kapitel ti og dernæst betragte Søster Whites kommentar til kapitlet. Før vi gør dette, må vi identificere to punkter, som ikke er forbundet med behandlingen af

de syv tordener.

Det første punkt er, at identificeringen af sandheden om de syv tordener, som nu åbnes, kræver flere sandhedslinjer for at sætte alt det, som de syv tordener repræsenterer, på plads. Her er, beder jeg, de helliges tålmodighed. Det andet punkt, som er forbundet hermed, er, at det program, som frembringer lydpræsentationen af disse artikler, har en begrænsning med hensyn til den tid, det kan læse og tale. Hver artikel må passe inden for dette tidsrum. Fra begyndelsen af dette studium underretter jeg jer om, at det vil kræve nogle få artikler at fastslå den sandhed, som de syv tordener repræsenterer. Nu til kapitel ti.

Og jeg så en anden vældig engel stige ned fra himmelen, iført en sky; og en regnbue var over hans hoved, og hans ansigt var som solen, og hans fødder som ildstøtter. Og i sin hånd havde han en lille bog, åbnet; og han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden, og råbte med høj røst, som når en løve brøler; og da han havde råbt, lod de syv tordener deres røster høre. Og da de syv tordener havde ladet deres røster høre, var jeg ved at skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen sige til mig: Besegl det, som de syv tordener har talt, og skriv det ikke. Og engelen, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himmelen og det, som er i den, og jorden og det, som er på den, og havet og det, som er i det, at der ikke mere skal være tid; men i den syvende engels røsts dage, når han skal til at basune, skal Guds hemmelighed fuldendes, således som han har forkyndt for sine tjenere profeterne. Og den røst, som jeg havde hørt fra himmelen, talte atter til mig og sagde: Gå hen og tag den lille bog, som er åbnet i hånden på engelen, som står på havet og på jorden. Og jeg gik hen til engelen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug besk, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af engelens hånd og åd den; og den var i min mund sød som honning; og så snart jeg havde ædt den, blev min bug besk. Og han sagde til mig: Du skal atter profetere om mange folk og nationer og tungemål og konger. Åbenbaringen 10:1–11.

I sin kommentar til kapitel ti siger søster White:

„Den vældige engel, som vejledte Johannes, var ingen ringere person end Jesus Kristus. At Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle, Han udfører i afslutningsscenerne af den store strid med Satan. Denne stilling betegner Hans højeste magt og myndighed over hele jorden. Striden var blevet stærkere og mere målbevidst fra tidsalder til tidsalder og vil fortsætte med at være det indtil de afsluttende scener, når mørkets magters mesterlige virke når sit højdepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedrage hele verden og de kirker, som ikke tager imod kærlighed til sandheden. Men den vældige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. Han skal vise sin røsts magt og myndighed for dem, som har forenet sig med Satan for at modsætte sig sandheden.“

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster lyde, kommer påbuddet til Johannes, ligesom til Daniel angående den lille bog: 'Besegl de ting, som de syv tordener udtalte.' Disse vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rette orden. Daniel skal stå i sin lod ved dagenes ende. Johannes ser den lille bog uforseglet. Da får Daniels profetier deres rette plads i den første, den anden og den tredje engels budskaber, som skal gives til verden.

Åbningen af den lille bog var budskabet i forbindelse med tiden.“

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er ét. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring; den ene en bog, der er forseglet, den anden en bog, der er åbnet. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne udtalte, men han fik befaling om ikke at skrive dem ned.

„Det særlige lys, som blev givet til Johannes, og som kom til udtryk i de syv tordener, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskab. Det var ikke bedst for folket at kende disse ting, for deres tro måtte nødvendigvis prøves. I Guds orden skulle de mest vidunderlige og fremskredne sandheder forkyndes. Den første og den anden engels budskab skulle forkyndes, men intet yderligere lys skulle åbenbares, før disse budskaber havde udført deres særlige gerning. Dette fremstilles ved englen, som står med den ene fod på havet og forkynnder med en højtidelig ed, at tiden ikke mere skulle være.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Den „mægtige engel“, som steg ned den 11. august 1840, var Kristus, og han havde et budskab i sin hånd, som Johannes fik befaling om at spise. Det, Johannes spiste, var et budskab, men det var tydeligt et budskab, som skulle bringes til Guds folk og ikke til verden. Det er vigtigt at erkende, hvem den tiltænkte målgruppe er i afsnittet, for selv om Kristus steg ned den 11. august 1840 og dermed markerede bemyndigelsen af den første engels budskab og således angav, hvornår den første engels budskab skulle bæres til hele verden, identificerer den lille bog, som Johannes skulle spise, det tidspunkt, hvor protestantismen overgav protestantismens kappe til milleritterne. Da Kristus steg ned med den lille bog, afsluttede han sit pagtsforhold med menigheden fra ørkenen og identificerede samtidig milleritfolket som sit nye udvalgte pagtsfolk. Milleritterne var et folk, som tidligere ikke havde været Guds folk. Profeterne modsiger aldrig hinanden.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, stå op på dine fødder, så vil jeg tale til dig. Og Ånden kom ind i mig, da han talte til mig, og rejste mig op på mine fødder, så jeg hørte ham, der talte til mig. Og han sagde til mig: Menneskesøn, jeg sender dig til Israels børn, til et genstridigt folk, som har gjort oprør imod mig; de og deres fædre har overtrådt imod mig lige til denne dag. For de er frække børn og hårdhjertede. Jeg sender dig til dem, og du skal sige til dem: Så siger den Herre Gud. Og hvad enten de vil høre, eller om de vil lade være, (for de er et oprørske hus,) så skal de dog vide, at der har været en profet blandt dem. Og du, menneskesøn, frygt ikke for dem, og frygt heller ikke for deres ord, om end tidsler og torne er hos dig, og du bor iblandt skorpioner; frygt ikke for deres ord, og forfærdes ikke over deres ansigter, skønt de er et oprørske hus. Og du skal tale mine ord til dem, hvad enten de vil høre, eller om de vil lade være; for de er højst oprørske. Men du, menneskesøn, hør, hvad jeg siger til dig; vær ikke oprørske som dette oprørske hus; oplad din mund, og æd det, jeg giver dig. Og da jeg så til, se, da blev en hånd rakt ud til mig; og se, deri var en bogrulle; og han bredte den ud foran mig; og den var beskrevet både indvendig og udvendig; og der var skrevet klagesange og suk og ve. Og han sagde til mig: Menneskesøn, æd det, du finder; æd denne rulle, og gå hen og tal til Israels hus. Så åbnede jeg min mund, og han lod mig æde denne rulle. Og han sagde til mig: Menneskesøn, lad din bug æde, og fyld dine indvolde med denne rulle, som jeg giver dig. Da åd jeg den; og den var i min mund sød som honning. Og han sagde til mig: Menneskesøn, gå, drag hen til Israels hus, og tal med mine ord til dem. For du er ikke sendt til et folk med

fremmed tale og tungt sprog, men til Israels hus; ikke til mange folk med fremmed tale og tungt sprog, hvis ord du ikke kan forstå. Sandelig, havde jeg sendt dig til dem, ville de have hørt på dig. Men Israels hus vil ikke høre på dig; for de vil ikke høre på mig; for hele Israels hus er frække og hårdhjernede. Se, jeg har gjort dit ansigt hårdt imod deres ansigter og din pande hård imod deres pander. Som diamant, hårdere end flint, har jeg gjort din pande; frygt dem ikke, og forfærdes ikke over deres ansigter, skønt de er et oprørske hus. Og han sagde videre til mig: Menneskesøn, tag alle mine ord, som jeg vil tale til dig, ind i dit hjerte, og hør med dine ører. Ezekiel 2:1–3:10.

Da Kristus steg ned med den lille bog, som Johannes tog og åd, var den i hans „mund sød som honning“. Johannes Åbenbareren og Ezekiel modtager begge et budskab fra Kristi „hånd“. Ezekiel, og derfor Johannes, havde et budskab at frembære for „Israels hus“, ikke for dem, som var uden for Israel. Hvis de, som var uden for Israel, havde hørt budskabet, ville de have taget imod det, men ikke Israel, for „hele Israels hus“ er „hårdhjernede og egenrådige“. Hele Israels hus (hele huset) var fuldstændig oprørske. Israel i 1840 blev i Åbenbaringens tiende kapitel fremstillet som menigheden i ørkenen. De havde fyldt deres prøvetids bæger.

Selv om budskabet ikke ville blive hørt af Israel, blev profeten ikke desto mindre befalet at bringe dem den lille bogs budskab med det formål at holde dem ansvarlige for at have forkastet den første engels lys. I domsbøgerne skulle de holdes ansvarlige for at have nægtet at høre „profetens“ budskab, han som havde været „iblandt dem“. At forkaste profeten er at forkaste det budskab, som var blevet givet til profeten af englen Gabriel, som selv havde modtaget dette budskab fra Kristus, som havde modtaget det fra Faderen. Da Kristus steg ned med den lille bogs budskab i sin hånd, svarede det til, da Helligånden steg ned ved hans dåb. Dette var blevet forudskygget af Moses ved den brændende tornebusk, og det er netop det samme vejmærke, som findes i enhver reformatorisk bevægelse.

„Guds værk på jorden fremviser, fra tidsalder til tidsalder, en slående lighed i enhver stor reformation eller religiøs bevægelse. Principperne for Guds handlemåde med menneskene er altid de samme. Nutidens betydningsfulde bevægelser har deres paralleller i fortidens, og kirkens erfaring i tidligere tidsalder rummer lærdomme af stor værdi for vor egen tid.“ The Great Controversy, 343.

Det osmanniske overherredømmes fald den 11. august 1840 (hvilket er det tidspunkt, hvor Johannes og Ezekiel åd den lille bog, som var i Kristi „hånd“), markerer „bemyndigelsen“ af den første engels budskab, som var „ankommet“ ved „endens tid“ i 1798. Det blev „bemyndiget“ ved bekræftelsen af milleritternes vigtigste profetiske regel: år-dag-princippet. Kristus begyndte derpå at opføre grundvolden til det milleritiske tempel, således som Han havde gjort ved sin dåb.

„Nathanaels vaklende tro blev nu styrket, og han svarede og sagde: 'Rabbi, du er Guds Søn; du er Israels Konge.' Jesus svarede og sagde til ham: 'Tror du, fordi jeg sagde til dig, at jeg så dig under figentræet? Du skal se større ting end disse.' Og han siger til ham: 'Sandelig, sandelig siger jeg jer: Herefter skal I se himmelen åbnet og Guds engle stige op og dale ned over Menneskesønnen.'”

"I disse første få disciple blev den kristne kirkes grundvold lagt ved individuel indsats. Johannes ledte først to af sine disciple til Kristus. Derpå finder den ene af disse en broder og fører ham til Kristus. Derefter kalder han Filip til at følge sig, og han gik ud for at søge Natanael." Spirit of Prophecy, bind 2, 66.

Da Kristus steg ned den 11. august 1840 med den lille bog åben i sin hånd, var det blevet forudskygget i reformbevægelsen i Kristi jordiske historie, for enhver reformbevægelse besidder de samme kendemærker. Moses og den reformatoriske bevægelse, som han førte frem, havde det samme kendemærke. Moses' erfaring ved den brændende busk var et forbillede på Helligåndens nedstigen ved Kristi dåb, hvilket igen var et forbillede på 1840, som igen er et forbillede på 11. september 2001, da den vældige engel i Åbenbaringen atten steg ned.

„Ankomsten“ af den første engels budskab og „ankomsten“ af den anden engels budskab og „ankomsten“ af den tredje engels budskab er alle fremstillet ved engle. Den første engel har en lille bog i sin hånd, den anden havde et skrift i sin hånd, og den tredje havde et pergament i sin hånd. På to eller tre vidners udsagn bliver en sandhed stadfæstet. Alle tre engle har, enten ved deres ankomst eller ved deres bemyndigelse, et budskab i deres hånd.

Johannes og Ezekiel repræsenterer dem, der åd budskabet, da den første engels budskab blev „bemyndiget“, hvilket er et andet historisk waymark end det tidspunkt, hvor den første engels budskab „ankom“ i 1798.

Forskellen mellem et budskabs »ankomst« og dets »bemyndigelse« er en yderst vigtig sontring at bemærke. Når vi betragter det følgende afsnit, så læg mærke til, at formålet med den første engel er identisk med formålet med den engel i Åbenbaringen atten, som oplyser jorden med sin herlighed. Læg også mærke til, at hvert budskab forårsager en adskillelse, som frembringer to klasser af tilbedere.

“Jeg fik vist den interesse, som hele himlen nærrede for det værk, der foregik på jorden. Jesus gav en mægtig engel [den første engel] befaling til at stige ned og advare jordens indbyggere om at berede sig til hans andet komme. Da englen forlod Jesu nærhed i himlen, gik et overmåde klart og herligt lys foran ham. Jeg fik at vide, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare menneskene om Guds kommende vrede. Skarer tog imod lyset. Nogle af disse syntes at være meget alvorlige, mens andre var glade og henrykte. Alle, som tog imod lyset, vendte deres ansigter mod himlen og priste Gud. Skønt det blev udgydt over alle, kom nogle blot under dets indflydelse, men tog ikke imod det af hjertet. Mange blev fyldt med stor vrede. Præster og folk forenede sig med de slette og modstod standhaftigt det lys, som blev udbredt af den mægtige engel. Men alle, som tog imod det, trak sig bort fra verden og var nært forenede med hinanden.

„Satan og hans engle var travlt optaget af at søge at drage så mange menneskers sind som muligt bort fra lyset. Den skare, som forkastede det, blev efterladt i mørke. Jeg så Guds engel våge over sit bekendende folk med den dybeste interesse for at optegne den karakter, de udviklede, da budskabet af himmelsk oprindelse blev fremholdt for dem. Og idet meget mange, som bekendte kærlighed til Jesus, vendte sig bort fra det himmelske budskab med hån, spot og had, gjorde en engel med en pergamentrulle i hånden den skændige optegnelse. Hele

himlen var fyldt med harme over, at Jesus således blev ringeagtet af sine bekendende efterfølgere.”

„Jeg så skuffelsen hos de tillidsfulde, da de ikke så deres Herre på den forventede tid. Det havde været Guds hensigt at skjule fremtiden og at bringe sit folk til et afgørelsens punkt. Uden forkyndelsen af en bestemt tid for Kristi komme ville det værk, som Gud havde til hensigt, ikke være blevet fuldbragt. Satan ledte meget mange til at se langt frem i fremtiden efter de store begivenheder, som er forbundet med dommen og nådetidens afslutning. Det var nødvendigt, at folket blev bragt til alvorligt at søge en forberedelse for nutiden.“

Efterhånden som tiden gik, forenede de, som ikke fuldt ud havde modtaget engelens lys, sig med dem, som havde foragtet budskabet, og de vendte sig mod de skuffede med spot. Engle lagde mærke til tilstanden blandt Kristi bekendende efterfølgere. Den bestemte tids forløb havde prøvet og afsløret dem, og meget mange blev vejret på vægtskålen og fundet for lette. Højlydt hævdede de at være kristne, men i næsten enhver henseende undlod de at følge Kristus. Satan jublede over tilstanden hos Jesu bekendende efterfølgere.

„Han havde dem i sin snare. Han havde fået flertallet til at forlade den lige vej, og de forsøgte at stige op til himlen ad en anden vej. Engle så de rene og hellige blandet sammen med syndere i Zion og med verdenselskende hyklere. De havde våget over Jesu sande disciple; men de fordærvede øvede indflydelse på de hellige. De, hvis hjerter brændte af et intenst ønske om at se Jesus, fik forbud af deres bekendende brødre mod at tale om Hans komme. Englene betragtede scenen og følte med den rest, som elskede deres Herres åbenbarelse.“

“En anden mægtig engel [den anden engel] fik befaling til at stige ned til jorden. Jesus lagde et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, råbte han: ‘Babylon er faldet, er faldet.’ Derefter så jeg de skuffede atter løfte deres øjne mod himlen, idet de med tro og håb så frem til deres Herres tilsynekomst. Men mange syntes at forblive i en sløv tilstand, som om de sov; dog kunne jeg se sporene af dyb sorg i deres ansigter. De skuffede så i Skrifterne, at de befandt sig i forsinkelsens tid, og at de tålmodigt måtte afvente synets opfyldelse. Det samme bevis, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at vente ham i 1844. Alligevel så jeg, at flertallet ikke besad den kraft, som havde kendetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse havde svækket deres tro.”

“Da Guds folk forenede sig i den anden engels råb, iagttog den himmelske hær med den dybeste interesse budskabets virkning. De så mange, som bar de kristnes navn, vende sig med foragt og spot imod dem, som var blevet skuffede. Idet ordene lød fra hånende læber: ‘I er da ikke faret op endnu!’ skrev en engel dem ned. Engelen sagde: ‘De spotter Gud.’ Jeg blev henvist tilbage til en lignende synd begået i oldtiden. Elias var blevet taget op til himlen, og hans kappe var faldet på Elisa. Da fulgte ugudelige unge, som havde lært af deres forældre at foragte Guds mand, efter Elisa og råbte hånligt: ‘Far op, du skaldede; far op, du skaldede.’ Idet de således hånede Hans tjener, hånede de Gud og mødte deres straf på stedet. På samme måde skal de, som har hånnet og spottet tanken om de helliges bortgang, blive hjemsogt af Guds vrede og få at føle, at det ikke er en ringe ting at drive spot med deres Skaber.”

“Jesus gav andre engle befaling til hurtigt at flyve ud for at genoplive og styrke sit folks svigtende tro og berede dem til at forstå den anden engels budskab og den betydningsfulde handling, som snart skulle finde sted i himlen. Jeg så disse engle modtage stor kraft og lys fra Jesus og hurtigt flyve til jorden for at opfylde deres sendelse ved at bistå den anden engel i hans gerning. Et stort lys skinnede over Guds folk, idet englene råbte: ‘Se, Brudgommen kommer; gå ud ham i møde.’ Da så jeg disse skuffede rejse sig og i samklang med den anden engel forkynde: ‘Se, Brudgommen kommer; gå ud ham i møde.’ Lyset fra englene trængte igennem mørket overalt. Satan og hans engle søgte at hindre dette lys i at udbrede sig og få den tilsigtede virkning. De stred med himlens engle og sagde til dem, at Gud havde bedraget folket, og at de med al deres lys og kraft ikke kunne få verden til at tro, at Kristus kom. Men skønt Satan stræbte efter at spærre vejen og drage folkets sind bort fra lyset, fortsatte Guds engle deres gerning...”

"Da Jesu tjeneste i det hellige var afsluttet, og Han gik ind i det Allerhelligste og stod foran arken, som indeholder Guds lov, sendte Han endnu en mægtig engel med et tredje budskab til verden. En skriftrulle blev lagt i englens hånd, og idet han steg ned til jorden i kraft og majestæt, forkyndte han en frygtelig advarsel med den mest forfærdelige trussel, som nogen sinde er blevet båret til mennesket. Dette budskab var bestemt til at sætte Guds børn på vagt ved at vise dem den fristelsens og angstens time, som lå foran dem. Englen sagde: 'De vil blive ført ind i nærkamp med dyret og dets billede. Deres eneste håb om evigt liv er at forblive standhaftige. Skønt deres liv står på spil, må de holde fast ved sandheden.' Den tredje engel afslutter sit budskab således: 'Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.' Da han gentog disse ord, pegede han på den himmelske helligdom. Sindene hos alle, som tager imod dette budskab, ledes til det Allerhelligste, hvor Jesus står foran arken og frembærer Sin sidste forbøn for alle dem, for hvem barmhjertigheden endnu dvæler, og for dem, som i uvidenhed har overtrådt Guds lov. Denne soning sker både for de retfærdige døde og for de retfærdige levende. Den omfatter alle, som døde i tillid til Kristus, men som, fordi de ikke havde modtaget lyset over Guds bud, havde syndet i uvidenhed ved at overtræde dets forskrifter." Early Writings, 245–254.

Et par sider senere i den samme bog, idet hun behandler de samme begreber, som netop er blevet omtalt, påviser Søster White, at forkastelsen af de tre budskaber i den milleritiske historie var blevet forbilledliggjort i Kristi historie. Der fremfører hun to vidner, som identificerer en fremadskridende prøveproces, der kræver sejr ved hver prøve for at kunne gå videre til den næste prøve.

„Jeg så en skare, som stod velbevogtet og fast og ikke gav nogen støtte til dem, der ville røkke ved legemets grundfæstede tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fik vist tre trin — den første, den anden og den tredje engels budskaber. Min ledsagende engel sagde: ‘Ve den, som flytter en blok eller rører ved en eneste stift i disse budskaber. Den rette forståelse af disse budskaber er af livsvigtig betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde, hvorpå de modtages.’ Jeg blev atter ført ned gennem disse budskaber og så, hvor dyrt Guds folk havde tilkøbt sig deres erfaring. Den var blevet vundet gennem megen lidelse og hård kamp. Gud havde ledt dem skridt for skridt, indtil Han havde stillet dem på en fast, urokkelig platform. Jeg så enkeltpersoner nærme sig platformen og undersøge grundvolden. Nogle trådte straks op på den

med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved grundvolden. De ønskede, at der blev foretaget forbedringer, og så ville platformen blive mere fuldkommen og folket langt lykkeligere. Nogle trådte ned fra platformen for at undersøge den og erklærede, at den var lagt forkert. Men jeg så, at næsten alle stod fast på platformen og formanede dem, som var trådt ned, til at ophøre med deres klager; for Gud var Mesterbyggeren, og de kæmpede imod Ham. De fortalte om Guds vidunderlige værk, som havde ført dem til den faste platform, og i forening løftede de deres øjne mod himlen og priste Gud med høj røst. Dette påvirkede nogle af dem, som havde klaget og forladt platformen, og de trådte igen op på den med ydmygt blik."

"Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias' ånd og kraft [som et forbillede på den første engels budskab] for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes' vidnesbyrd, havde ikke gavn af Jesu lære [som et forbillede på den anden engels budskab]. Deres modstand mod det budskab, som forudsagde Hans komme, bragte dem i en stilling, hvor de ikke let kunne modtage det stærkeste bevis på, at Han var Messias. Satan ledte dem, som forkastede Johannes' budskab, til at gå endnu videre, til at forkaste og korsfæste Kristus [som et forbillede på den tredje engels budskab]. Ved dette bragte de sig selv derhen, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsedagen [som et forbillede på engelen i Åbenbaringen atten], som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. At forhænget i templet blev flænget, viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som kom ned på pinsedagen, ledte disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med sit eget blod for at lade sine disciple få del i goderne ved sin forsoning. Men jøderne blev efterladt i fuldstændigt mørke. De mistede alt det lys, som de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde indtaget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi mellemgerning i det hellige."

„Mange ser med rædsel på jødernes handle måde, da de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser historien om den skændige mishandling af Ham, mener de, at de elsker Ham, og at de ikke ville have fornægtet Ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet Ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som læser alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus, som de bekendte at føle, på prøve. Hele himlen fulgte med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, spottede det gode budskab om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de, at det var en vildfarelse. De hadede dem, som elskede Hans tilsynekomst, og udelukkede dem fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i den himmelske helligdoms allerhelligste. Og ved at forkaste de to første budskaber har de således formørket deres forståelse, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde navnkirkerne korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres nytteløse ofre, opsender de deres nytteløse bønner til det rum, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder sig over bedraget, antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes sind til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgnens

undere for at fæstne dem i sin snare.“ Early Writings, 258–261.

Afsnittene fra bogen Early Writings er gentagne gange blevet undervist gennem Future for Americas tjeneste. Men der er sandheder, som disse afsnit illustrerer, der er forblevet ubemærkede.

Millerbevægelsens histories vejmærker er grundfæstet på flere reformatoriske bevægelser i Bibelen. Uden nogen fortrolighed med de vejmærker, som findes i enhver reformatorisk bevægelse, er det ganske usandsynligt, at nogen vil forstå betydningen af sondringen mellem, hvornår et budskab „ankommer“, og hvornår det „udrustes med kraft“. Det er også sandsynligt, at mange af dem, som er fortrolige med de parallelle reformatoriske bevægelser, har overset nogle meget vigtige kendetegn ved de forskellige vejmærker i reformatoriske bevægelser.

De „syv tordener“, som repræsenterer begivenhederne ved adventismens begyndelse og begivenhederne ved adventismens afslutning, er det lys, som forsegles op lige før nådetiden afsluttes. Vi bliver underrettet om, at de „syv tordener“ repræsenterer både „en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskaber,“ og „fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres orden.“ De „syv tordener“ bærer Alfa og Omegás signatur.

Den „fremstilling af begivenheder“, som fandt sted „under den første og den anden engels budskaber“, er et forbillede på de begivenheder, som finder sted under den tredje engels budskab. Da Johannes blev befalede ikke at skrive det, som de syv tordener talte, var denne befaling blevet forbilledliggjort ved den befaling, som blev givet til Daniel om at forsegle sin bog, for vi bliver underrettet om, at efter at „de syv tordener havde ladet deres røster høre, kommer påbuddet til Johannes, ligesom til Daniel, vedrørende den lille bog: 'Forsegl det, som de syv tordener har talt.'“

Både Ezekiel og Johannes skildrer Guds folk, idet de æder budskabet ved den første engels bemyndigelse i 1840, og profeten Jeremias skildrer den skuffelse, der fandt sted blandt Guds folk, da den første engels budskab syntes at slå fejl.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev mig til fryd og mit hjertes glæde; thi jeg er kaldt ved dit navn, Herre, hærskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling og frydede mig ikke; jeg sad alene på grund af din hånd, thi du havde fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår ulægeligt, så det nægter at heles? Vil du virkelig være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, da vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund. Lad dem vende om til dig; men du må ikke vende om til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af kobber for dette folk; og de skal kæmpe imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil løskøbe dig af voldsmandenes hånd. Jeremias 15:16–21.

Jeremias havde fundet den lille bogs ord, ligesom Johannes og Ezekiel, og også han havde fortæret budskabet, men budskabet var blevet til et budskab (vand), som havde svigtet. Det var, som om Gud havde løjet, hvilket naturligvis er umuligt, men anklagen om en »løgn« giver nøglen til at placere Jeremias ved den første milleritiske skuffelse, som var fremstillet i Habakkuk.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde for at se, hvad han vil tale til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver i rettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, kan løbe. Thi synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, thi det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Habakkuk 2:1–3.

Synet om den første engels budskab blev nedskrevet på pionerdiagrammet fra 1843, som var ledet af Guds „hånd“.

„Jeg har set, at 1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke skulle ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

Den „fastsatte tid“ i 1843 var fremstillet på kortet, og derfor kaldes det 1843-kortet. Det blev udgivet i 1842, som opfyldelse af befaling i Habakkuk om at „skrive synet og gøre det tydeligt på tavler“. Synet skulle gøres tydeligt på „tavler“, i flertal, og derved angives det, at efter at Herren havde trukket sin hånd bort fra fejlen på 1843-kortet, ville den blive rettet på pionerkortet fra 1850. Fejlen frembragte den første skuffelse, og Jeremias repræsenterer dem, som havde spist den lille bog den 11. august 1840 og blev skuffede, da den fastsatte tid i 1843 slog fejl.

Da Jeremias havde spist den lille bog i 1840, var den hans hjertes »glæde og fryd«, men da skuffelsen indtraf, »frydede« han sig ikke længere, og han »sad alene på grund af« Guds »hånd«. Guds hånd havde dækket over »en fejl i nogle af tallene« og fik således Jeremias til at overveje muligheden af, at Gud havde løjet. Det løfte, der blev givet Jeremias, var, at hvis han ville »vende tilbage« fra sin modløshed, ville Gud gøre Jeremias til sin »mund«. Hvis Jeremias ville vende tilbage til Gud fra sin skuffelse og erkende, at han befandt sig i de ti jomfruers lignelses forhalingstid, ville Gud bruge ham som det talerør, der nøjagtigt skulle angive, hvornår synet skulle komme og ikke længere tøve.

Formålet med at fremlægge disse kendsgerninger her er at fastslå, at med alle englenes budskaber frembærer deres „ankomster“ og „udrustninger“ et budskab om liv eller død, som frembringer to klasser af tilbedere. De tre engle er tre trin i en fremadskridende prøveproces. Endnu vigtigere for vort tilsigtede punkt er det, at selv om forståelsen af de syv tordener blev erkendt kort efter „endetidens“ ankomst i 1899, da de sidste seks vers i Daniel blev afseglede og bekendtgjorde dommens afslutning, findes der en anden åbning af de syv tordener ved slutningen af den tredje engels historie.

Historien om adventismens begyndelse begynder med åbningen af den første engels budskab i 1798, og den ender med åbenbaringen af en sandhed, som Herren holdt sin hånd over for at frembringe en skuffelse. Derefter fjernede Han sin hånd (åbnede), og åbenbarede budskabet om forsinkelsens tid.

Historien om adventismens afslutning begynder med åbenbaringen af den tredje engels budskab i 1899, og den ender med åbenbaringen af en sandhed, som Herren holdt sin hånd over for at frembringe en skuffelse. Han fjerner nu sin hånd og åbenbarer således budskabet om den første

skuffelse og ventetiden. Han åbenbarer formålet med den 18. juli 2020.

Derfor, således siger Herren: Hvis du vender om, da vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det dyrebare fra det usle, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig; men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af kobber for dette folk; og de skal kæmpe imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil løskøbe dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:19–21.